

א. כשהאדם משים את לבו ודעתו להתדבק באור האלהי, המאיר בכנסת ישראל בכללה, בכל הנשמות ובכל הדורות מראשית ועד אחרית, מתדבק הוא עי"ז ממילא באור האלהות השורה בכללות שיעור הקומה של כלל האדם. שכנסת ישראל היא מרכזה ותמציתה, ועי"ז הוא מתדבק ג"כ בכללות האור של האלהות המתגלה בכל ההווה שבצד העליון של נשמת האדם משתקפת כל תמציתה, וממילא מקשר הוא בזה את דעתו לדבקות באלהות העליונה שלמעלה מכל ההווה, ונפשו מתמלאת חיות מלא קודש ותפארת גדולה וגבורה, ובתוספות כמו מוסיף הוא כח בכללות כנסת ישראל מפני שהוא חלק ממנה, וממילא מוסיף הוא כח בקומת האדם ובכל העולמות, שנאמר תנו עז לאלהים, על ישראל גאותו ועזו בשחקים, נורא אלהים ממקדשיך, אל ישראל הוא נותן עז ותעצמות לעם ברוך אלהים.

ה. הצמאון להבלע כולו ברוח ישראל צריך הוא להתגבר, להשיב ישראליות, להרגיש ישראליות, לחיות חיים ישראלים, לראות בשמחת ישראל, זאת היא מגמה עמוקה גבוהה ורחבה, מלאה טל חיים של קודש, מובדלת מרגש דוגמתה אצל אחרים, שרפורד בתרבות שנתת הבריות ורשעה בלא אידיאל קדש פנימי. הצמאון לרוח האומה צמאון הוא לך, לאור תורה, ליושר, לחכמה, וכל טוב ונעלה.

כד

אשרי איש שחושב עצמו כשידיים לגבי כנסת ישראל כולה, שהיא נחלת ד', שכל מחשבות לבבו הגיונותו, הפצו ושאיפתו, אמונתו ורעיונו, אינם כ"א חשק טמיר אחד להכלל כולו באוצר חיים זה, להתחבר עם קו היוליה — דא כנייטי, הזכרת הפנימית, שהגנו שהגנים מעץ חיים זה, הליות השגיאה פרי, שכל מה שאנו יותר מעננים בגופו של אילן הפנר חיים את החיים הנותר שלמים והעננים, בהווה ובנצח, היא תביא את תחית האומה למגמתה, היא יצד, היא תקליץ את הקק, שאליו אנו עורגים, נתת לנו חוסן ישועות.

ג. היחש של כנסת ישראל ליחידיה הוא משונה מכל היחשים של כל קיבוץ לאומי ליחידיו, כל הקיבוצים הלאומיים נותנים הם ליחדיהם רק את הצד החיצוני של המהות, אבל עצם המהות זה שראב כל אדם מנשמת הכל מנשמת אלהים שלא באמצעות הקיבוץ, מפני שאין להקיבוץ חטיבה אלהית, שמגמה אלית עצמית שרויה בחופו, לא כן בישראל, הנשמה של היחידים נשאבת ממקור חי העולמים באוצר הכלל והכלל נותן נשמה ליחידים, אם יעלה על הדעת להנתק מהאומה, צריך הוא לנתק את נשמתו ממקור חיותה, וגדולה היא משום כך ההודקקות, שכל יחיד מישראל נזקק להכלל, והוא מוסר המיד את נפשו מבלי להיות נקרע מהאומה, מפני שהנשמה ותיקונה העצמי דורש כן כמנו.